

LA VEU DEL PAPA LLEÓ XIV

Discurs de Canàries

Estimats migrants: abans de dir-los qualsevol altra paraula, vull inclinar-me davant la seva dignitat. No són números ni expedients. Vostès són persones amb una família i una casa deixada enrere; amb somnis que ningú té dret a menysprear. Però també vull dir-los que la seva vida ha de ser protegida. No lliurin la seva existència als qui comercien amb ella. No els creguin als qui prometen paradisos fàcils a canvi del seu cos o de diners, de silenci o de la seva llibertat. Aquestes falses promeses són «cants de sirenes», són indústries de mort.

Aquest drama ha de convertir-se en examen de consciència: per a les nacions d'origen, que han de crear condicions de pau, justícia i desenvolupament; per a les nacions de trànsit, cridades a protegir i no a deixar els febles en mans de xarxes criminals; per a Europa, que no pot proclamar la dignitat humana i acostumar-se al fet que el Mediterrani i l'Atlàntic siguin cementiris sense làpides; per a la comunitat internacional, anomenada a una cooperació eficaç i perseverant.

I també l'Església ha de deixar-se interpel·lar. L'acolliment del migrant

no pot ser una cosa secundària ni delegada únicament a alguns voluntaris. Ens agenollem davant l'altar per a adorar a Crist present en l'Eucaristia, de qui rebem la força i el motiu per a viure la caritat; per això, no podem després «passar de llarg» davant les piragues i les pasteres, perquè de l'oració brolla tot servei i a ella torna tot compromís (cf. Lc 10,31-32).

Des d'aquesta illa, voldria que la veu dels qui han parlat avui aconseguís als qui tenen a les seves mans responsabilitats decisives —autoritats civils, parlaments, governs i organitzacions internacionals—, i també a les comunitats cristianes, a les altres tradicions religioses i a tots els homes i dones de bona voluntat. No basta gestionar arribades, distribuir xifres, reforçar fronteres o lamentar les morts quan ja han ocorregut. Cada barca que arriba no porta només migrants; porta una pregunta: quin món hem construït, si tants germans han d'arriscar la mort per a buscar vida?

*Fragment del discurs
del papa Lleó XIV.*

*Port de Arguineguín (Las Palmas
de Gran Canaria).*

Dijous 11 de juny de 2026

REFLEXIONS

Guanyar o perdre?

Hi ha victòries que són clares i derrotes humiliants. Però també hi ha mitges victòries que no afavoreixen en gairebé res i mig fracassos que tampoc perjudiquen.

El text de l'Evangeli d'avui en parla en termes desconcertants. Fixem-nos: «qui vulgui salvar la seva vida, la perdrà; però el qui la perdi, la retrobarà».

Hi ha maneres i maneres de salvar la pròpia vida. Tot depèn de l'ideal, del sentit que vulguem donar a les coses. Sovint pot passar-nos que esmercem molta il·lusió i esforç en projectes i més tard ens adonem que hem estat perdent el temps. La felicitat no la trobem en els miratges que ens enlluernen un moment. Hi ha valors que, tot i no ser dels més pretesos en les estimacions de la majoria, omplen la vida de les persones. A vegades trobem persones que ho han perdut tot quan es pensaven que ho tenien tot.

L'existència humana segueix una lògica absurda per a aquells que no

més pensen en ells mateixos. Qui té vida i la guarda per a ell tot sol, sovint aquesta vida se li torna estèril, inútil i buida. Però si la gasta al servei dels altres, no solament no la perd, sinó que la recobra amb una nova dimensió i enriqueix els germans.

Els cristians tenim el model de Jesucrist. A Jesús no li prenen la vida, és ell qui la dona, la gasta al servei dels altres. Ell vencé tot egoisme humà, les insídies, la violència, la covardia, l'afany de poder i de guany. Perquè no guardà res per a ell mateix sinó que ho donà tot als altres.

Recordo l'anècdota que explica Thiago de Mello: Un deixeble visita el seu mestre espiritual per demanar-li consell. Davant l'orientació que el mestre li donava, el deixeble gosa intervenir: «Però, si ho dono als altres, què em quedarà per menjar?». El mestre, molt serenament, li va respondre: «I, si t'ho menges, què et quedarà per donar als altres?».

Mn. Ramon Sàries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

31. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [1C 2,1-5 / SI 118 / Lc 4,16-30]. Sant Ramon Nonat, rel. mercedari, dels primers, captiu a Algèria, card., patró de Cardona.

1. ■ Dimarts [1C 2,10b-16 / SI 144 / Lc 4,31-37]. Lleida: □ Sant Lleïr o Lliçer, bisbe de Coserans (s. VI). Sant Fel·liu de Llobregat: Beat Josep Samsó i Elias (Castellbisbal, 1887 - Mataró,

1936), prev. i mr.; sant Gil o Gili, abat, penitent a Núria; santa Anna, profetessa; santa Teresa Margarida Redi del Sagrat Cor, vg. carmelitana.

2. ■ Dimecres [1C 3,1-9 / SI 32 / Lc 4,38-44]. Sant Zacaries, profeta; sant Eleuteri, abat.

3. ■ Dijous [1C 3,18-23 / SI 23 / Lc 5,1-11]. Sant Gregori el Gran, papa (590-604) i dr. de l'Església, abans

monjo, patró de la música; santa Basíllia, vg. i mr.; sant Simeó Estilita el Jove (521-597), monjo siríac.

4. ■ Divendres [1C 4,1-5 / SI 36 / Lc 5,33-39]. Sant Moisès, alliberador del poble d'Israel; santa Rosalia de Palermo, vg.; sant Bonifaci I, papa (romà, 418-422).

5. ■ Dissabte [1C 4,6-15 / SI 144 / Lc 6,1-5]. Tortosa: □ Mare de Déu de

la Cinta. Santa Obdúlia, vg. i mr.; santa Teresa de Calcuta, fundadora de les Missioneres de la Caritat (MC).

6. ■ Diumenge vinent, XXIII de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Ez 33,7-9 / SI 94 / Rm 13,8-10 / Mt 18,15-20]. Sant Zacaries, profeta; beat Bonaventura de Forlì, prevere; beat Bertran de Garrigues, prevere.

Diumenge XXII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Si algú vol venir amb mi, que prengui la seva creu i m'acompanyi»

Moltes vegades tots nosaltres som incoherents. També ho eren els apòstols almenys en alguns moments de la seva vida. Diumenge passat vam veure com Pere feia una magnífica confessió de Crist; en canvi avui rep de Crist una paraula molt dura: *Fuig d'aquí Satanàs! Què ha passat, doncs? Que Crist ha anunciat als apòstols: Que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia.* Però sembla que a Pere i als altres deixebles només se'ls va gravar la primera part: la passió i mort. I és aquí on Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: *De cap manera, Senyor, a vos això no us pot passar!* És com dir-li: Senyor, estàs equivocant; tu no has d'anar a patir i a morir. Per això Jesús li diu: *Fuig d'aquí Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu sinó com els homes.* Abans ha parlat mogut per Déu però ara només pensa com a home: és incoherent. I Jesús insisteix a dir que el camí dels deixebles ha de ser el mateix que seguirà ell: *Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi.* Si ell, el Mestre i el Senyor, ens passa al davant amb la creu, què hem de fer nosaltres si el volem seguir? Però la creu no és final, com no ho va ser per a Jesús: *Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà.* Perdre la vida per Jesús és garantia d'aconseguir la vida plena perquè Déu vol que visquem, no vol la mort de ningú, encara que el camí sigui el de la creu. A Jeremies també li toca la creu; per això diu: *No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell; no faré més de profeta perquè ara passen el dia divertint-se a costa meua, tothom es riu de mi.* Però ha estat seduït pel Senyor: *M'heu afalagat, Senyor i m'heu deixat seduir, us heu apoderat de mi i m'heu dominat.* Per això després diu: *Sentia en el meu cor un foc que cremava.* Enamorat de Déu no pot deixar de ser profeta, malgrat la creu que li toca portar. Ens deixem seduir pel Senyor com Jeremies?

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,7-9)

M'heu afalagat, Senyor, i m'heu deixat seduir; us heu apoderat de mi i m'heu dominat, però ara passen el dia divertint-se a costa meua, tothom es riu de mi. Sempre que parlo, dono el crit d'alarma, el meu clam anuncia invasions i devastació. Tot el dia la paraula del Senyor m'és un motiu d'escarnis i de burles. A la fi pensava: «No en vull parlar més, no diré res més en nom d'ell», però llavors sentia en el meu cor un foc que cremava, sentia un incendi dintre els meus ossos. Estic rendit de tant aguantar, ja no puc més.

► Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vos, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vos, / per vos es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Sariat del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Perquè vos m'heu ajudat, / i soc feliç sota les vostres ales. / La meua ànima s'ha enamorat de vos, / em sosté la vostra mà. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 12,1-2)

Germans, per l'amor entranyable que Déu ens té, us demano que li oferiu tot el que sou, com una víctima viva, santa i agradable. Això ha de ser el vostre culte veritable.

No us emmotlleu al món present; transformeu-vos renovellant la vostra manera de veure les coses, perquè pugueu reconèixer quina és la voluntat de Déu: reconèixer allò que és bo, agradable a Déu i perfecte.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 16,21-27)

En aquell temps, Jesús començà a deixar entendre als deixebles que havia d'anar a Jerusalem, que havia de patir molt de part dels notables, dels grans sacerdots i dels mestres de la llei, i que havia de ser mort i de ressuscitar el tercer dia. Pere, pensant fer-li un favor, es posà a renyar-lo: «De cap manera, Senyor: a vos això no us pot passar!» Però Jesús es girà i li digué: «Fuig d'aquí, Satanàs! Em vols fer caure, perquè no penses com Déu, sinó com els homes.»

Llavors Jesús digué als deixebles: «Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i m'acompanyi. Qui vulgui salvar la seva vida la perdrà, però el qui la perdi per mi, la retrobarà. Què en trauria l'home de guanyar tot el món si perdria la vida? Què podria pagar l'home per rescatar la seva vida? Perquè el Fill de l'home ha de venir en la glòria del seu Pare voltat dels seus àngels, i ell pagarà cadascú segons les seves obres.»

► Lectura del libro de Jeremías (Jer 20,7-9)

Me sedujiste, Señor, y me dejé seducir; has sido más fuerte que yo y me has podido. He sido a diario el hazmerreír, todo el mundo se burlaba de mí. Cuando hablo, tengo que gritar, proclamar violencia y destrucción. La palabra del Señor me ha servido de oprobio y desprecio a diario. Pensé en olvidarme del asunto y dije: «No lo recordaré; no volveré a hablar en su nombre»; pero había en mis entrañas como fuego, algo ardiente encerrado en mis huesos. Yo intentaba sofocarlo, y no podía.

► Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

Porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. / Mi alma está unida a ti, / y tu diestra me sostiene. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 12,1-2)

Os exhorto, hermanos, por la misericordia de Dios, a que presentéis vuestros cuerpos como sacrificio vivo, santo, agradable a Dios; este es vuestro culto espiritual.

Y no os amoldéis a este mundo, sino transformaos por la renovación de la mente, para que sepáis discernir cuál es la voluntad de Dios, qué es lo bueno, lo que le agrada, lo perfecto.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 16,21-27)

En aquel tiempo, comenzó Jesús a manifestar a sus discípulos que tenía que ir a Jerusalén y padecer allí mucho por parte de los ancianos, sumos sacerdotes y escribas, y que tenía que ser ejecutado y resucitar al tercer día. Pedro se lo llevó aparte y se puso a increparlo: «¡Lejos de ti tal cosa, Señor! Eso no puede pasarte». Jesús se volvió y dijo a Pedro: «¡Ponte detrás de mí, Satanás! Eres para mí piedra de tropiezo, porque tú piensas como los hombres, no como Dios».

Entonces dijo a los discípulos: «Si alguno quiere venir en pos de mí, que se niegue a sí mismo, tome su cruz y me siga. Porque quien quiera salvar su vida, la perderá; pero el que la pierda por mí, la encontrará. ¿Pues de qué servirá a un hombre ganar el mundo entero, si pierde su alma? ¿O qué podrá dar para recobrarla? Porque el Hijo del hombre vendrá, con la gloria de su Padre, entre sus ángeles, y entonces pagará a cada uno según su conducta.»